

KHI NHỮNG CHIẾC CẦU GIAO LƯU VĂN HÓA GÃY NHỊP

Cách đây 10 năm, ngày 21 tháng 9 năm 2012, Viện Trần Nhân Tông (Tran Nhan Tong Academy) ở Boston ra mắt và phát giải thưởng đầu tiên gọi là “Giải Trần Nhân Tông Hoà giải và Yêu thương”. Giám Đốc Điều Hành và người sáng lập “Viện TNT” là Nguyễn Anh Tuấn, một đảng viên VC, cán bộ Thông Tin & Tuyên Truyền của Hà Nội, nguyên là Tổng biên tập của báo Vietnamnet.

Ông này đã từng theo cô Thủ tướng VC Phan Văn Khải sang Mỹ cách đây 7, 8 năm đã bị cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản biểu tình phản đối mạnh mẽ. Theo tuyên bố của Nguyễn Anh Tuấn thì các việc mà “Viện TNT” sẽ làm như sau:

- Sẽ in các bài viết của hội nghị ngày 21/9 về “Viện TNT”;
- Sẽ xây dựng một Viện bảo tàng TNT lớn có tầm vóc quốc tế ở Hà Nội;
- Sẽ có những hội nghị bàn tròn TNT về những giải pháp để giải quyết xung đột, ngăn ngừa xung đột. VN là vùng ưu tiên nghiên cứu.

Qua việc ra mắt cái gọi là Viện Trần Nhân Tông vào ngày 21 tháng 9, chúng ta thấy rõ là đảng CSVN sau khi “thua keo này lại bày keo khác.” Chúng tôi muốn nói đến cái gọi là chương trình Viện nghiên cứu cộng đồng hải ngoại mà William Joiner Center đã giao cho Hoàng Ngọc Hiến (đã qua đời) và Nguyễn Huệ Chi qua tay “Mã Dám Sinh thời đại” Nguyễn Bá Chung.

Đây là một chiếc cầu giao lưu văn hoá hoàn toàn bị gãy nhíp sau khi bị ông Nguyễn Hữu Luyện dùng tố quyền tập thể để đưa WJC ra tòa.

Để độc giả thấy rõ đường đi, nước bước của những tên tay sai VC như Vũ Đức Vượng, Nguyễn Bá Chung... trong việc thi hành Nghị quyết 36. Và nay, đến phiên Nguyễn Anh Tuấn, một đảng viên VC với cái gọi là “Viện Trần Nhân Tông”, chúng tôi xin đăng tải lại bài viết “Khi những chiếc cầu giao lưu văn hóa gãy nhíp”, có nội dung như sau: “Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh là một tổ chức độc lập với Đảng Cộng sản Việt Nam!” Ở hải ngoại có ai dám tuyên bố một câu như thế không? Xin thưa có một người dám tuyên bố một câu xanh dờn như thế là ông Vũ Đức Vượng.

Ông này cũng giống như tên Việt gian Nguyễn Bá Chung, kẻ đã dắt mũi, dẫn đường để hai tên Việt Cộng Hoàng Ngọc Hiến, Nguyễn Huệ Chi đến Trung tâm William Joiner viết

“tờ căn cước đỏ” cho 3 triệu người Việt tỵ nạn cộng sản trên toàn thế giới. Cũng giống như tên Việt gian Nguyễn Bá Chung, Vũ Đức Vượng được đi du học tại Hoa Kỳ trong khi hàng vạn người cùng lứa tuổi với anh ta phải gia nhập Quân lực Việt Nam Cộng Hòa chiến đấu để bảo vệ nền tự do, dân chủ cho miền Nam và sau đó, khi miền Bắc cưỡng chiếm miền Nam, những người này đã phải chịu tù đầy khổ sai nơi rừng thiêng, nước độc trong hàng chục năm trời.

Vũ Đức Vượng nguyên là Giám đốc Trung tâm Tỵ nạn Đông Nam Á, Chủ tịch Phòng Thương Mại Đông Nam Á, trong một cuộc phỏng vấn của báo chí đã tuyên bố là Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh không có dính dáng gì tới đảng CSVN. Khi có người hỏi ông tiến sĩ này tại sao ông lại làm đại lý phát hành báo Thanh Niên, cơ quan ngôn luận chính thức của Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh, thì ông này nói rằng tờ báo này trực thuộc một tổ chức “độc lập” với nhà Nước CSVN.

Có ai trong chúng ta lại có thể tin rằng ông tiến sĩ này không hiểu biết gì về tổ chức của Cộng sản Hà Nội? Liệu Vũ Đức Vượng có thể ngờ ngợch đến nỗi không biết sự liên hệ ra sao giữa “Đảng” và “Nhà Nước”? Liệu Vũ Đức Vượng có thể ngờ ngợch đến nỗi không biết các cán bộ Đoàn đại đa số là đảng viên là lãnh lương từ quỹ “Hành chánh sự nghiệp” của Nhà Nước? Khó ai có thể tin những điều như vậy. Vậy thì tại sao Vũ Đức Vượng lại đưa ra câu trả lời ngược đời như trên?

Câu trả lời có thể là: ông này đã giả mù sa mưa, che đậy chủ trương phát hành báo chí của Đảng và Nhà nước Cộng sản Hà Nội một cách không lấy gì làm khéo léo cho lắm.

Hãy lấy một tờ báo Thanh Niên tiêu biểu, tờ Thanh Niên Xuân Bính Tý 1996 là “tiếng nói của Đoàn Thanh niên Cộng sản Việt Nam” là tờ báo mà cách đây 12 năm Vũ Đức Vượng đem qua Mỹ để bán, xem thử tờ báo mà Vũ Đức Vượng cho rằng “độc lập với Nhà nước” này viết gì.

Bài được in chỗ trang trọng nhất là bài phỏng vấn (cố) Thủ tướng Võ Văn Kiệt, với những câu hỏi và câu trả lời hao hao giống với các bài phỏng vấn các lãnh tụ Đảng và Nhà nước xưa nay; nghĩa là hỏi với một nghệ thuật “nâng bi” khá cao. Và trả lời thì là để khoác lác ca tụng trí tuệ của “Đảng ta.”

Kế đấy là bài viết của “cụ lớn” Tư Ánh Trần Bạch Đằng, một ông cai thầu chữ nghĩa có hạng của chế độ với tựa đề: “Trí tuệ Việt Nam” trong đó ca tụng Đảng đã sáng suốt đưa chế độ thoát khỏi thảm kịch Liên Xô và Đông Âu.

Tiếp theo là một bài ca tụng anh hùng Vũ Xuân Thiều lái máy bay Mig của Liên Xô đã “núp trong mây chờ đợi thời cơ thuận tiện” để lao vào tấn công B52 Mỹ đêm 28/12/1972.

Một bài viết của Hồ Anh Thái phịa ra những chuyện đã gặp trong chuyến đi Mỹ để thực hiện tuyển tập “Phía Bên Kia Thiên Đường” (The Other Side of Heaven) tháng 11/1995,

trong đó ông văn nô hạng C này kể chuyện cựu quân nhân Mỹ trong chiến tranh Việt Nam David O'Beirn đã “đứng lên thẳng thừng tố cáo tội ác của lính Mỹ.” (Cuộc hội thảo “Bể Dâu” này do Vũ Đức Vượng tổ chức – (ghi chú của tác giả). Chúng tôi đã có viết rõ trong bài “Máu nào đã đổ xuống, mực nào đã viết ra trong cuộc bể dâu này?!”)

Một bài tựa đề “Ra đi là để trở về” viết về ông Nguyễn Hùng Trương, chủ nhân nhà sách Khai Trí của chế độ Sài Gòn. Nữ ký giả Thúy Nga viết về chuyện ông Nguyễn Hùng Trương hỏi nữ ký giả này: “Có quen biết ai xin dùm chuyện hồi hương.”

Một bài tựa đề “Đường về” nói về một Việt kiều từ nhỏ đến lớn ở Pháp, qua Hồng Kông làm việc để “có cơ hội gần Việt Nam và mong được về làm việc ở Việt Nam.” Cộng với một số quảng cáo, đại đa số là của các công ty quốc doanh. Đó là tóm lược tờ báo mà Vũ Đức Vượng trình trọng phán ra rằng là “độc lập với Nhà Nước”. Chừng nào mới đến các tờ báo “của nhà nước” và nội dung của những tờ này sẽ ra sao? Vũ Đức Vượng chắc đang có kế hoạch tiếp tục, nếu ông ta thấy công việc làm ăn trôi chảy. Sau tờ Thanh Niên đến các tờ Kinh Tế, Tiếp Thị, rồi sau các tờ báo này sẽ là cái gì nữa?

Sau chức Chủ tịch Phòng Thương mại Đông Nam Á là chức gì? Đại diện chính thức cho Bộ Thương mại Hà Nội chăng?

Các dự đoán này đều sai bét. Báo từ trong nước đem ra bán tại Mỹ ế nhệ tới nỗi Vũ Đức Vượng phải xin thêm tài trợ của CSVN. Vì bị người Việt Quốc Gia ty nạn cộng sản chống đối dữ dội, Vũ Đức Vượng đã bị mất chức giám đốc Trung tâm Định cư Đông Nam Á và mất luôn chức Chủ tịch Phòng Thương mại Đông Nam Á.

Theo báo chí thì ông Nguyễn Duy Tường, người kế nhiệm Vũ Đức Vượng đã phải cho người đem cả conex báo ế của Vũ Đức Vượng đem đi recycle!

Sau một thời gian dài dùng “fund” của Trung tâm Định cư Đông Nam Á để thi hành nhiệm vụ giao lưu văn hóa để tấn công người Việt tị nạn tại hải ngoại, sau khi mất chức Vũ Đức Vượng “được” Tôn nữ Thị Ninh “ban” cho nhiệm vụ đưa rước, làm bodyguard khi mục này đến các trường đại học cộng đồng ở Bắc California để “giải độc”. Và, mấy năm trước đây, đã được thưởng công bằng cách ban cho trông coi việc đưa các du sinh từ VN sang Mỹ và từ Mỹ sang VN được gọi là “Chương trình niên học nước ngoài”.

Những kẻ góp công trong việc tiếp tay Trung tâm William Joiner viết lại tờ căn cước để cho 3 triệu người Việt tị nạn thì đều được “trả công bội hậu”. Hoàng Khởi Phong thì được “đại xá” tội “chạy trốn tổ quốc” để trở về nước sinh sống, Nguyễn Mộng Giác thì được VC cho phép in sách “Sông Côn Mùa Lũ” (Ông nhà văn này vừa mới qua đời vì bệnh), Nhật Tiên, đã qua đời, thì được phép xuất bản “Quê Nhà, Quê Người”. Nguyễn Hữu Liêm thì được đón tiếp bằng xe có còi hú để dự Đại hội Việt kiều yêu nước khóc thút thít khi nghe bài “Như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng”, lòng sôi máu căm thù

Mỹ Ngụy khi nghe bài “Tiến Quân Ca” – dù rằng ông Tiến sĩ (TS) này đã từng là “Trung sĩ” (TS) của Quân lực VNCH!

Tuy nhiên, chiếc cầu giao lưu văn hóa do 2 tay dắt mối Vũ Đức Vượng, Nguyễn Bá Chung đến nay, thì đã gãy nhịp!

William Joiner Center (WJC) thuộc đại học Massachusetts Boston, mang tên một cựu chiến binh Mỹ, thành lập từ năm 1992, cũng do 1 cựu chiến binh Mỹ trong chiến tranh VN (1968–1969) làm giám đốc, đó là Tiến sĩ Kevin J. Bowen. Trung tâm này tuy mang danh là 1 trung tâm nghiên cứu về hậu quả xã hội của chiến tranh, nhưng hoạt động rõ ràng thiên vị nhà cầm quyền CSVN, mà quên hẳn thảm khốc của chính sách trả thù trả hình bằng các trại tù cải tạo, và hàng trăm ngàn người chết trên biển cả, là cuộc tị nạn đau thương nhất trong lịch sử dân Việt mà kẻ sống sót hiện có mặt hàng triệu người trên đất Mỹ. WJC đã có những qua lại thường xuyên với quốc nội (VN), tổ chức các cuộc thăm viếng, trao đổi văn hóa, dịch sách của cán bộ VHCS sang Anh văn, tham gia các lớp dạy hàng năm tại Huế, mở lớp dạy về chiến tranh VN cho giáo chức người Mỹ mà họ quan niệm chiến tranh VN là cuộc chiến tranh VN–Mỹ (the Vietnam–American War), họ cho Hồ Chí Minh là người có tinh thần Quốc Gia và miền Nam chỉ là kẻ thừa của thực dân.

Có lẽ cũng như chính sách bang giao qua thể thao Mỹ–Hoa mấy chục năm về trước, ông Kevin Bowen viết quyển “Playing Basketball with the VC” bắt chước “chính sách pingpong”, dọn đường cho chính sách Mỹ tại VN. Chế độ CS tại VN khôn ngoan đã biết lợi dụng “chiếc cầu nối trí thức” này trong việc trao đổi văn học. Đúng như nhận xét của nhà văn Trần Đăng Khoa: “Có thể nói WJC là một nhịp cầu quan trọng để văn học VN đổ bộ vào đất Mỹ.”

Một mặt, hội Nhà văn CSVN ưu ái đón tiếp nhân viên WJC sang VN, mặt khác qua cầu nối này, chế độ CSVN đưa hàng loạt nhà văn, nhà thơ sang Mỹ như Lê Lựu, Nguyễn Quang Thiều, Nguyễn Duy, Thu Bồn, Tô Nhuận Vỹ, Bảo Ninh, Ma Văn Kháng, Trần Đăng Khoa, v.v. Các nhà thơ Ý Nhi, Nguyễn Khoa Điềm, 1 nhân vật cao cấp phụ trách tư tưởng văn hóa của Đảng CS, Lâm Mỹ Dạ, Nguyễn Đức Mậu, Xuân Quỳnh, Phạm Tiến Duật đã được WJC giới thiệu, dịch thơ sang Anh ngữ.

Tác phong của những nhà văn “đổ bộ” này ra sao? Xin đọc nhận xét của nhà thơ Xuân Sách, nguyên Chủ tịch Hội Văn nghệ Vũng Tàu–Côn Đảo, trong tập “Chân dung Nhà Văn”, do nhà xuất bản Văn Học Hà Nội ấn hành vào năm 1992 nhưng bị thu hồi: “Khi tôi tìm hiểu được những ứng xử, những tính cách nhà văn, ngoài những tác phẩm mà tôi thường ngưỡng mộ, tôi cứ băn khoăn tự hỏi: ‘Sao thế nhỉ? Với bề dày tác phẩm như thế, với vị trí trong xã hội như thế, trong lòng người đọc như thế. Sao họ còn ham muốn những thứ phù phiếm đến thế... một chức vụ, một quyền lực, một chuyến đi nước ngoài... Mà đã ham muốn thì phải mưu mẹo, phải dối trá và nhất là phải sợ hãi.’” Mà chuyến đi như thế nào? Trần Đăng Khoa viết:

“Vui. Một cuộc du hí vui vẻ. Bây giờ thì tôi hiểu thế nào là hội thảo quốc tế rồi. Nó tương tự như ta đi hát Karaoke!”

(Trích Phạm Hữu Trác “Chính sách của chế độ CSVN đối với người Việt hải ngoại”).

Như đã biết, ông Nguyễn Hữu Luyện và 11 nguyên đơn đã kiện WJC. Vụ kiện nhắm vào mặt pháp lý đã vạch rõ ra cái gọi là chương trình nghiên cứu “Tái Xây Dựng Diện Mạo và Quê Hương Người Việt Ở Nước Ngoài (Reconstructing Identify and Place in the Vietnamese Diaspora)” chỉ là “một con chuột bệnh hoạn” của những tên Mã Giám Sinh, Sở Khanh tân thời!

Giới trí thức khoa học nhân bản quốc tế sẽ chẳng bao giờ coi chương trình này như một tài liệu nghiên cứu giá trị. Đó chính là lý do chiếc cầu giao lưu văn hóa để văn học Việt Nam đổ bộ vào đất Mỹ – theo cách nói của Trần Đăng Khoa – đã gãy nhíp! Và những tên Mã Giám Sinh, Sở Khanh thời đại đã hiện nguyên hình!

Theo bác sĩ Trần Xuân Ninh trong chương trình “Bàn Chuyện Thời Sự” thì “Mục tiêu rõ ràng của ‘Viện TNT’ là trí vận và tuyên vận cho VC. Trần Nhân Tông là một cái tên tốt vì dùng nó thì xoá mờ được thành tích vô tổ quốc của Hồ Chí Minh và đảng CSVN”.

“Không thể nói như ông Patterson, Chủ tịch ‘Viện TNT’ khi trả lời phỏng vấn báo điện tử Tuần Việt Nam, rằng ‘Cuộc đời Trần Nhân Tông có sự thu nhỏ của sự hoà giải, và điều này phù hợp với giải thưởng mang tên ông’”.

Cũng theo bác sĩ Trần Xuân Ninh thì, “Nhà vua có tha tội những kẻ tôn thất theo quân Nguyên, như Trần Ích Tắc và bỏ qua những kẻ khác a dua không là tội mà thôi, chứ không có sự hoà giải nào cả”.

Chúng ta hãy nghe ông Thomas Patterson, giáo sư về Chính trị và Báo chí tại Trường Quản lý Nhà nước John F. Kennedy thuộc trường đại học Harvard, cũng là Chủ tịch của “Viện TNT” mà Nguyễn Anh Tuấn, là Giám Đốc Điều Hành, trả lời báo điện tử Tuần Việt Nam về Vua Trần Nhân Tông: “Đó là nơi tôi bắt đầu ngưỡng mộ sự hy sinh không chút vị kỷ của ông đối với đất nước. Đó là sự hy sinh vô tư không vị kỷ, sự khiêm tốn và chúng ta tìm thấy ở cuộc đời Hồ Chí Minh hay George Washington”.

Đây rõ ràng là lời tuyên bố có mục đích chính trị của ông giáo sư Patterson. Và điều này càng chứng tỏ Nguyễn Anh Tuấn, một đảng viên VC đã được “phái khiển” đến “nằm vùng” tại đại học Harvard để móc nối với Thomas Patterson để lập ra cái gọi là “Viện Trần Nhân Tông” (Viện TNT) và cái gọi là “Giải thưởng Trần Nhân Tông: Hoà giải và Yêu Thương” để tiếp tục thi hành nghị quyết 36 tấn công vào cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại.

Chúng tôi hoàn đồng ý với ý kiến của bác sĩ Trần Xuân Ninh: “Số phận của ‘Viện Trần Nhân Tông’ của Thomas Patterson và Nguyễn Anh Tuấn sẽ không khác bao nhiêu số

phận Viện nghiên cứu cộng đồng hải ngoại mà William Joiner Center đã giao cho Nguyễn Huệ Chi”.

NGUYỄN THIẾU NHÃN

*Nguồn: Internet eMail by **Nghiêm Nguyễn** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, February 21, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*